

The Mamas and the Papas – California dreamin'

"If you're going to San Francisco be sure to wear some flowers in your hair" (John Phillips)

1. Els autors

Influenciat per la "Generació Beat", a mitjan anys 60 té lloc a San Francisco l'eclosió del moviment hippy. En la seva vessant musical, aquest nou moviment apostava decididament per una línia contestatària i subversiva, tant musicalment com en el contingut dels textos de les cançons, ara carregats de missatge. A partir d'aquest moment, la música passa a ser el mitjà d'expressió de la joventut, de la seva angoixa i del seu desig d'un altre món més lliure i just. I també de la crida per la pau, just en un moment de gran rebuig a la guerra del Vietnam. Els hippys predicaven l'evasió, la fugida (també a través de les drogues) d'un món i d'una societat incomprensibles. Els seus profetes literaris van ser Kerouac i Ginsberg. I entre els músics més significatius que van transmetre aquest missatge trobem The Mamas and the Papas.

The Mamas and the Papas va ser una de les principals formacions de folk-pop sorgides a mitjan anys 60. Conjuntament amb altres grups, com ara Byrds, Beach Boys o Turtles, van omplir les llistes d'èxits de l'època amb cançons carregades de cors harmònics. El segell identificatiu del grup va ser la barreja de veus masculines (John Phillips i Denny Doherty) i femenines (Michelle Phillips i Cass Elliott) i la combinació de lletres sòlides amb arranjaments dels millors músics californians del moment.

El grup va néixer a Nova York l'any 1963 quan John Phillips i la seva jove dona Michelle Phillips (Gilliam, de soltera), que formaven part d'un grup de folk anomenat Journeymen, es van ajuntar amb el cantant canadenc Denny Doherty (que cantava al grup The Mugwumps) per formar un nou grup: The New Journeymen.

Tots tres van decidir passar unes vacances a les Virgin Islands a la recerca de creativitat. Allà John va escriure la majoria de les cançons que després farien famós el grup. I també mentre eren a les illes se'ls hi va unir la que seria la quarta integrant del grup, Cass Elliot, amiga de Doherty, que també formava part del grup The Mugwumps. En un primer moment, John era reticent a l'entrada de Cass Elliott al grup, perquè no considerava adequada la seva veu per a l'estil de música que volien fer. Però llavors és quan va succeir el famós accident de la canonada que va caure al cap de Cass i li va deixar inconscient, i que segons la llegenda, quan uns dies després va tornar a cantar, el seu rang vocàlic havia millorat en tres notes, cosa que va fer canviar d'opinió a John i acceptar-la al grup.

Quan el crèdit es va acabar, Cass Elliott se'n va anar cap a Califòrnia i els altres tres van tornar a Nova York. El fred de l'hivern de Nova York, en contrast amb el clima caribeny, va fer augmentar la nostàlgia de Michelle per la seva càlida Califòrnia, la qual cosa va inspirar a John el tema *California dreamin'*, esplèndida composició que exemplificaria a la perfecció l'excels sentit de les harmonies creades per les 4 veus

del grup i esdevindria una petita al·legoria del hippisme, que per aquells dies començava a florir.

Però com que a Nova York el trio no trobava espai per a la seva música, l'any 1964 van decidir seguir a Cass Elliott fins a Los Angeles. Un cop a Califòrnia un amic de Cass, el cantant Barry McGuire, els hi va aconseguir una entrevista amb el mític Lou Adler, el productor discogràfic més disputat de Los Angeles, qui va quedar impressionat pel seu so a l'audició, i immediatament els va contractar per a la seva discogràfica, Dunhill Records.

En un principi el quartet s'havia anomenat *The Magic Circle*, però van decidir buscar un altre nom per al seu primer disc. I aquest va venir per la causalitat un dia que Michelle i Cass van veure que en una sèrie de televisió, *Hell's Angels*, a les dones els hi deien "mamas" i van pensar que de la mateixa manera als seus homes els hi podrien dir "papas".

La primera gravació que van fer va ser com a cor de Barry McGuire interpretant *California dreamin'*, que li havien cedit com agraïment per presentar-los Lou Adler. Però quan a finals de 1965 ells mateixos van decidir treure un single amb aquest tema, l'èxit va ser espectacular: van arribar als primers llocs de les llistes d'èxits i s'hi van mantenir durant 17 setmanes.

L'any 1966 van gravar el seu primer LP, *If you can believe your eyes and ears*, que incloïa *California dreamin'* i altres grans èxits com *Go where you gonna go* i *Monday Monday*, amb la que van arribar al número 1 de les llistes de tot el món, i va convertir el grup en un dels conjunts hippys més populars de l'època. La revista *Life* va batejar la seva forma de cantar com "el millor invent des dels Beatles".

Però quant més gran es feia l'èxit, més es deterioraven les relacions internes. Denny s'entenia amb Michelle, casada amb John i, a més, Cass estava enamorada de Denny, la qual cosa provocava gelosia a Michelle. Malgrat que l'agost de 1966 van gravar un segon LP, titulat senzillament *The Mamas and the Papas*, que els va mantenir en el cim més alt de la popularitat (amb cançons com *I saw her again*), els problemes entre John i Michelle es van fer tan evidents, que el líder del grup va decidir acomiadar Michelle i substituir-la per Jill Gibson, la companya del productor Lou Adler. Però, després d'uns dies de gira es va comprovar que els seus admiradors no acceptaven el canvi i a final de l'any 66, John, pressionat per Denny i Cass, va permetre que Michelle ingressés de nou al grup.

L'any 1967, amb el fenomen hippy en plena ebullició, la banda segueix col·leccionant èxits: *Dedicated to one I love* arriba al núm. 2 de les llistes, i editen un tercer LP, *Deliver*, que és un altre gran disc. Mentrestant, John i Michelle intenten reconstruir el seu matrimoni, però l'excessiu abús del consum de drogues per part de John s'interposa entre ell i la seva música i entre ell i la seva família. Amb els èxits de vendes dels seus discos, John havia acumulat milers de dollars, però lentament ho va anar perdent tot per culpa de les drogues.

No obstant això, John Phillips encara va tenir la energia i la creativitat per a organitzar el famós macroconcert *Monterrey Pop*, que va tenir lloc el mes de juny de 1967. El Festival de Monterrey va ser potser el paradigma del moviment

contracultural: va acollir més de 200.000 joves que volien viure un estil de vida alternatiu, més lliure, que es veia representat per la música, les drogues, l'amor lliure, les flors i la psicodèlia. Aquest festival està considerat generalment com l'inici de l'anomenat "Estiu de l'amor" i hi van participar, a part de The Mamas and the Papas, intèrprets tan importants com The Who, Jefferson Airplane, Janis Joplin, Jimi Hendrix, Ravi Shankar, Simon & Garfunkel, Otis Reading, The Grateful Dead, etc. I també Scott McKenzie, un vell amic de John Phillips, amb qui havia cantat al grup *Journeymen*, que interpretava l'autèntic himne hippy: *San Francisco*, una cançó que li havia compost el propi Phillips ("If you're going to San Francisco be sure to wear some flowers in your hair...")

L'any 1968 van publicar un quart disc *The Papas and the Mamas*, però les seves escasses vendes i les baralles internes van precipitar la dissolució del conjunt. Tot i la separació, la seva discogràfica l'any 1971, per exigències del contracte, els va obligar a reunir-se de nou per a la gravació d'un nou disc, que va ser un gran fracàs. La banda se separaria definitivament, però deixant darrere seu un bon nombre de cançons magnífiques i el sentiment d'haver contribuït al somni californià.

Després de la separació, John, Denny i Mama Cass van intentar fer carrera en solitari, però només va triomfar mínimament Cass Elliott amb una versió en solitari d'un dels èxits del grup, *Dream a little dream of me*. Michelle, per la seva banda, va iniciar la seva carrera com actriu, que ha continuat fins a l'actualitat.

L'any 1982, John i Denny, conjuntament amb la filla de John, Mackenzie Phillips, i Spanky McFarlane, van intentar ressuscitar el grup i van formar The New Mamas and Papas, i al costat d'Scott McKenzie van efectuar algunes gires pels Estats Units, recordant els seus vell èxits.

L'any 1986 van entrar a formar part del Saló de la Fama del Rock & Roll.

Mama Cass havia mort ja l'any 1974 d'un atac de cor. John Phillips va morir l'any 2001 també d'una fallida cardíaca i Denny Doherty va morir l'any 2007 per uns problemes renals.

2. La cançó

La cançó *California dreamin'* la van compondre John i Michelle Phillips a Nova York a finals de l'any 1963.

Aquell era un hivern particularment fred i trist, com a mínim des de la perspectiva de la californiana Michelle, que aleshores tenia 19 anys i portava un any casada amb John. Ell tenia l'hàbit de sortir a passejar a la nit amb la seva guitarra pels voltants de l'apartament, a la recerca de melodies inspiradores. Una matinada, abans de la sortida del sol, va despertar Michelle per demanar-li que li ajudés a acabar una cançó. Parlava del temps gris d'un dia d'hivern i el desig d'anar a Califòrnia. Portava dies treballant en els acords de la cançó, però no aconseguia que s'adaptessin a la melancolia que l'hi volia donar. La nostàlgia de Michelle per la seva terra li havia proporcionat la inspiració inicial, i entre tots dos van anar repassant la seva vida a la ciutat per completar la lletra. A Michelle li agradava molt entrar a les esglésies quan

sortien a passejar i per això ho van incloure a la segona estrofa, on també van comentar amb humor que al capellà li agradava el fred, evidentment perquè amb el fred de fora hi havia més gent que s'aixoplugava dins l'església per estar calent. John, de tota manera, només faria veure que resava, perquè en realitat ell el que feia era somiar amb Califòrnia!

A la darrera estrofa van incloure un vers enigmàtic: "If I didn't tell her, I could leave today" (si no li digues a ella, me'n podria anar avui –a Califòrnia-). En una entrevista de no fa gaires anys li van preguntar a la Michelle què havia volgut dir John amb això i ella va explicar que durant l'estada a Nova York, tot i que ella tenia molta nostàlgia de la seva terra californiana, les actuacions amb el seu grup els lligaven a aquesta ciutat i per això li havia fet prometre al seu marit que no li demanés de marxar a la seva terra. Per tant, la frase vol dir: "si no li hagués promès (a la Michelle) que no li demanaria de marxar, me n'aniria avui mateix".

També hi ha interpretacions que diuen que L.A. no significa en aquest cas Los Angeles sinó "lisèrgic acid", per la coneguda afició a l'LSD de John, i dels músics de l'època hippy en general. Però crec que és més versemblant la versió que donen els propis John i Michelle Phillips sobre l'escalfor de Califòrnia, que tant troben a faltar en l'hivern fred de Nova York. I interpreto que no és només l'escalfor el que ells enyoren sinó tot l'ambient que en aquells moments estava convertint Califòrnia en el centre de la contracultura, la revolució sexual i el pacifisme.

La cançó gravada finalment l'any 1965 per The Mamas and the Papas no va tenir un èxit immediat, sinó que al principi només va tenir ressò en l'àrea californiana. La pròpia Michelle recorda haver anat a una emissora de Boston per començar a difondre-la per tot el país. I des d'aquell moment, tot i no arribar al número 1 dels "hits parades" s'hi va passar 17 setmanes entre els temes més populars.

Altres cançons de The Mamas and the Papas van tenir un èxit més gran, com *Monday Monday*, número 1 a tot el món, però després dels anys, *California dreamin'* ha romàs com la més popular del grup i ha conegut infinites versions, des de la primerenca de José Feliciano (de l'any 1968) fins a la castellana de Mocedades (*California espera*), passant per les de Four Tops, Beach Boys, Carpenters, Melanie, Queen Latifah o R.E.M.

(Article de Gustau Gallardo)